EVA ZUPANČIČ

Osudová

Osudová

EVA ZUPANČIČ

Eva Zupančič

Osudová

Copyright © Eva Zupančič 2026

Všechna práva vyhrazena.

Vydalo nakladatelství: Eva Zupančič

Grafická úprava obálky: Michaela Kotlánová

První vydání, 2026, Praha

ISBN: 978-80-909871-1-1

Poznámka autorky:

Postavy, události a místa v této knize jsou výsledkem autorčiny představivosti nebo jsou použity fiktivním způsobem. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či zemřelými nebo skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Osud nás vede k těm, kteří mají být součástí
našeho příběhu.

Marc Levy

Linda září 2025

Dobrý den, Lindo,

vím, že jste Danielova bývalá přítelkyně. Stejně jako já. I když už s tímhle člověkem nechci mít nic společného, od února až do července letošního roku jsem s ním bohužel měla. Ohýbal realitu na všechny strany a teď to, bohužel, odnáší zase někdo jiný. O vás jsem něco málo věděla, ale spousta věcí byla jinak, než mi bylo řečeno. Vím, že už spolu nejste, ale byla jste s ním dlouho a určitě vás váš rozchod bolí. Proto vám píšu – nemusí. Už od února byl se mnou a o vás mluvil jen jako o kamarádce, říkal, že to nikdy nebylo vážné a už dávno to skončilo. Je to lhář.

Denisa

Cože? Co to proboha zase je? Koukám na zprávu, co mi přišla v noci, když jsem už spala, na messenger, a nevěřím vlastním očím. To je jakože nějaká další Danielova milenka? Kolik jich měl? Okamžitě zprávu přepošlu Aničce, Martině, Lucce i Tereze. Já vím, trochu to přeháním, ale tohle je takový neuvěřitelný obrat, že potřebuju znát názor dalších asi sto lidí. Protože tahle zpráva, pokud je pravdivá, znamená, že všechno bylo jinak. Úplně jinak!

Dobrý den, Deniso, děkuju vám, že jste mi napsala.

I když už mě tenhle člověk taky absolutně nezajímá, je to šokující. Mám tomu rozumět tak, že on byl od února do července i s vámi? To už by bylo naprosto neuvěřitelné! I když u něj je možné úplně všechno. Co je na tom pozitivní pro vás, je, že jste s ním strávila šest měsíců, ne sedm let jako já. Mimochodem, jak jste se o mně dozvěděla? Já o vás neměla ani ponětí. I když kdo by hledal druhou milenku, když najde už jednu.

Lindo, děkuju za vaši zprávu. Ano, od února až do 20. července jsme spolu byli v kontaktu, pak jsem to přerušila. V dubnu jsme spolu strávili pět dní na Krétě. Letěli jsme tam kvůli jeho závodu a část cesty jsme spojili s dovolenou. Poprvé jsem o vás slyšela 2. května, když jsme spolu seděli na kávě. Volala jste mu tehdy kvůli výpomoci na závodech v Chuchli. Pak následovaly večery u něj v objetí na gauči. 22. června jsme se viděli a já už mu tehdy říkala, že tohle dál nejde, že ke mně není upřímný a že se něco děje. Řekl mi, že vám napsal dopis. Jeho obsah jsem neviděla, ale druhý den mi psal, že vám ho odvezl ke koním, spolu s krmením pro psa. Vůbec jsem netušila, že v jeho životě je ještě někdo další a možná je jich ještě více. Jednou jsem zahlédla zprávu od nějaké Markéty na WhatsAppu, ale nepřikládala jsem tomu význam.

Vy jste s ním byla na té Krétě? Vždyť mi každý den volal, psal a posílal fotky! Jak to zvládal? A do toho

už měl i Pipku! To je neskutečnej šampion, lavírovat mezi třemi (minimálně) ženskými. Jak jste se vůbec seznámili?

Pipku? On tu holku měl už tehdy? Myslela jsem, že s ní začal až po našem rozchodu. Představil nás jeho dobrý kamarád. Ten věděl, že má vás, ale řekl mi, že už spolu jenom jezdíte na koních. Takže lhal i on.

Nene, tu má od března. Takže ji už měl, když jste byli na Krétě. Nejspíš volal, psal a posílal fotky i jí. A bůhví komu ještě. No tohle je taková story, že se těším, až to budu všem svým kamarádům vyprávět. Můžu, ne?

Klidně to vyprávějte, kde chcete, mně už je úplně ukradený. A tu holku lituju, být s takovým člověkem, to je peklo. Já už mu na konci nevěřila ani to, že jde na záchod.

To on nejspíš ani nešel, šel někam za roh telefonovat další milence. A Pipku litovat nemusíte, ona ví, co všechno dělal, viděla i ten dopis, a přesto s ním zůstala. Ta si ho zaslouží, ať si ho užije. Možná věděla i o vás. Asi má pocit, že si ho vybojovala a teď se jí bude držet.

Teď jste mě teda pobavila. Člověk by nevěřil, kolik paralelních realit dokáže jeden člověk vytvořit. A ještě si při tom hrát na oběť. A pokud ta slečna taky

ví, a přesto zůstává, pak ano, máte pravdu, přesně tohle si zaslouží. Ale ona je fakt strašná, prostě Pipka, a asi to ani nebude nejostřejší tužka v penále. A on je magor, měl by opravdu vyhledat odbornou pomoc, ideálně dlouhodobou a bez přístupu k ženám.

Haha, to jsem mu taky říkala, dokonce jsem mu doporučila jednoho psychoterapeuta. Ale on si zvolil místo odborné pomoci Pipku, tak ať si to užijou oba. Deniso, určitě se musíme potkat na kávě a trochu si popovídat. On mě sice už nezajímá, ale je to tak fantastický příběh, že ho chci znát celý. Co vy na to?

Určitě souhlasím a těším se! Dejte vědět, jak budete mít čas.

Dohodnuto, ozvu se.

Sedím v posteli a jsem z té konverzace úplně mimo. Já se ho vážně nikdy nezbavím. Už jsem na něj napůl zapomněla a teď je zase tady. Celý příběh je úplně jiný. Vůbec to nebylo tak, že mě miloval a náhodou potkal jednu mladou holku v posilovně. On cíleně hledal a pro jistotu si jich nabral víc, aby měl z čeho vybírat. Tak moc se bál být sám, že si na každý večer našel jednu holku. Když o tom ale přemýšlím, je to mnohem lepší verze. Nemusí mě trápit, že jsem ho ztratila, protože potkal někoho jiného a já nebyla

dost dobrá. Můžu být jedině šťastná, že jsem se zbavila člověka, který potřebuje mít několik vztahů najednou, aby se cítil šťastný. Ale cítí se teď šťastný? Kolik těch vztahů vůbec bylo? Měl paralelní vztahy celých sedm let? Chci opravdu znát odpovědi na tyto otázky?

Za chvilku mi začnou odpovídat moji přátelé. Jako první Martina, ta má malé děti, vstává brzo.

To je jako vtip?

Neee, mazec, viď? Se tady tomu už opravdu řehtám. On je kouzelník! Vidím, že jsem ho neznala ani trochu.

To je naprosto neuvěřitelné! Kolik je téhle holce?

Myslím, že je starší než Pipka, aspoň tak vypadá, ale je krásná a vypadá i chytrá. Odhalila ho celkem hned a kopla do zadku.

Takže zase někdo úplně jiný než Pipka. Hustý, hustý. On si vybral chytré ženské, ale sám je hloupý, takže ve finále ho ty chytré poslaly do háje a zůstal s tou hloupou. Myslíš, že to byla shoda okolností, že natrefil na dvě, co byly ochotné být se starším chlapem bez bytu a zázemí?

Určitě ne, podle mě rozhlásil mezi kamarády, že

hledá přítelkyni a ti mu je vodili. Denisu mu dohodil jeden kamarád, Pipku zase druhý. Prostě mu vybrali holky, co jsou před čtyřicítkou samy, bez dětí a někoho by chtěly. Pipka kohokoliv, Denisa nakonec tak hloupá nebyla. Vzhledem k tomu, že těch kamarádů má víc, měl nebo má těch holek asi taky víc.

Lindo, myslíš, že jich měl víc celou dobu? Celých těch sedm let?

Nejspíš ano. Podle mě spal s kdekým. Ale to už je teď jedno. Celou dobu jsem mu věřila. Teď už to zkoumat nebudu, je to pryč.

Máš pravdu, co s tím teď. Jenom doufat, že na takovýho ubožáka už v životě nenarazíš.

Haha, to by byla opravdu smůla.

Ještě než stihnu odpovědět Martině, mám na telefonu další zprávy. Tereza píše:

No vidíš, on přitom vypadá, že neumí do pěti napočítat. Možná má opravdu nějakou psychickou poruchu, že potřebuje oblbovat několik ženských najednou.

To stoprocentně má poruchu, Terko, tohle není přece normální.

Já ti vždycky říkala, že Daniel není normální:-) Navíc si myslím, že můžeš být ráda, že jsi nic nechytla. Asi měl těch ženských fakt hodně. Někde jsem teď četla, že se začaly strašně šířit pohlavní nemoci. Takže si gratuluj, že jsi z toho vyšla s neporušeným zdravím a kašli na to.

Jo, to máš asi pravdu, mohlo to dopadnout mnohem hůř.

Lucka se s tím nemastí:

No to mě poser! Jak to dával, ten blbeček? Teď to tady čtu Radce, co jsi ji potkala u nás na zábavě a ta z toho má záchvat smíchu.

Hele, očividně je fakt šikovnej. On má úplně mizernej time management, všude přichází pozdě, ale zvládat minimálně tři ženský najednou umí. No je to skutečný borec, jeho kamarádi určitě žasnou.

No to nevím, to by musel mít taky takový ubožáky kamarády, tohle může obdivovat jenom úplnej imbecil.

No asi má, když mu ty ženský vodili a přitom věděli, že má mě. Takže asi taky takoví sráči.

Haha, jeden sráč vedle druhýho. Jsem asi měla štěstí, že jsem narazila na skvělýho chlapa.

To teda jo, snad se teď poštěstí i mně. Mimochodem, nemáš někoho ve svém okolí?

Haha, že bys zvolila Danielův systém?

No tak tomu se už vůbec nechce věřit, píše Anna.

Joo, už to tady probírám s holkama a všem to připadá naprosto neuvěřitelný.

On je stokrát větší ubožák, než jsme si myslely. Proč si myslíš, že tohle dělá?

Do hlavy mu nevidím a upřímně, v životě by mě nenapadlo, že udělá něco takovýho, ale jak ho znám, bojí se být sám. On potřebuje být na někom pořád nalepený, neumí být sám se sebou. Má strašně nízké sebevědomí, pořád o sobě pochybuje, nevěří si, potřebuje někoho, kdo ho bude obdivovat, povzbuzovat, poslouchat a teď očividně i litovat.

To je hrozné, to jsi nepoznala, jaký je, když jsi s ním byla tak dlouho?

Věděla jsem, že má hodně nízké sebevědomí, ale myslela jsem, že je se mnou šťastný. Měla jsem pocit, že nám to klape, že ví, co chce. Netušila jsem, že se brodí po kolena v hnoji.

No teď každopádně má Pipku a ta by mu měla

sebevědomí trochu zvednout. Tihle nesebevědomí chlapi potřebujou takový Pipky, aby cítili převahu. Nemůžou mít chytrou sebevědomou ženskou, to jim jenom dává pocit nejistoty.

Asi máš pravdu. On ale celou dobu vypadal, že to zvládá, že je na mě pyšný a je rád, že má takový typ ženské. Ale asi to byly taky jenom lži.

Asi ano, těžko dnes říct, co byla pravda a co lež.

Ach jo, už jsem se k Danielovi a našemu vztahu nechtěla vracet. Myslela jsem, že o něm už neuslyším. Samozřejmě, že si na něj ještě někdy vzpomenu, ale už to vůbec nebolí. Nepotřebuju se chodit dívat na Instagram, jestli je ještě s Pipkou (nebo už našel další oběť), nezajímá mě, co dělá, ani jak žije. A teď je zase tady, comeback ve velkém stylu. Stojím před zrcadlem v koupelně, dívám se na svůj nenalíčený obličej a horečnatě přemýšlím. Mám se jím ještě vůbec zabývat? Opravdu mě Denisin příběh zajímá? Mám se teď skvěle, užívám si život jako nikdy, určitě jsem se tak dobře necítila, když jsem byla s Danielem. Jsem vyrovnaná. Spokojená sama se sebou, vypadám dobře. Proč se vracet tam, kde mi bylo mizerně?

Ale já se vrátím. Jako vždy prostě nedokážu odolat a nesledovat ten ohromující příběh jednoho muže, který se tak bál být sám, že tím ničil životy lidí kolem

sebe a pravděpodobně i ten svůj.

Daniel červenec 2025

Jedu do práce a celý se třesu. Dnes jsem od sebe definitivně odehnal Lindu. Dopisem jsem ji získal nazpátek, v což jsem už ani nedoufal, ale pak jsem se nedokázal rozejít s Kristýnou. A Linda na tom trvala. Týden jsem to zvládal nějak umanévrovat, ale dnes v noci jsem jí musel poslat zprávu, že to nezvládnu. Nedokážu už být bez Myšky. A Linda mě přesně v jejím stylu poslala do háje. Drsně, sprostě, vztekle. Křičela na mě do telefonu jako šílená, jestli jsem normální, že mám nějakou poruchu, ať se jdu léčit. To je celá ona. Hned vyjede a děsně se naštve. Přehání to, jenom jsem jí napsal, že fakt nevím, co teď. Mám v hlavě strašný guláš. Měla mi dát pár měsíců, abych všechno promyslel a možná se k ní vrátil. Ale ona musí hned vyšilovat a nadávat mi do debilů, kreténů a ubožáků.

Ach jo, nějak se to celé vymklo z kontroly. Nevím vůbec, jak jsem se dostal až sem. Jak jsem to mohl tak zvorat, odehnat od sebe Lindu natolik, že se se mnou nechce ani přátelit. Tohle jsem nechtěl, chtěl jsem, aby zůstala v mém životě, abych ji mohl občas vídat, smát se s ní, užívat si tu její nekonečnou energii a sarkasmus. A možná se k ní později vrátit. Neumím si představit život bez ní. Buší mi srdce a točí se mi hlava při představě, jak je na mě teď naštvaná. Ale určitě to nějak zvládnu, dám jí dva tři týdny, ona se uklidní a pak jí zkusím zase napsat.

Doufám, že budeme opět přátelé, věřím tomu. Nechci být bez ní. Linda nechápe, že to celé dělám pro ni. Poslední měsíce jsem si připadal jako koule u její nohy a cítil jsem, že náš vztah nemá budoucnost. Měl jsem pocit, že pro ni nejsem dost dobrý, nedokážu vydělat dost peněz, abychom si mohli koupit pořádný pozemek podle jejích představ, živit ty její dva koně, podporovat ji ve sportu. Je hrozně náročná, na vše. Vlastně jsem ani nevěděl, jestli s ní chci vůbec nějaký společný domov budovat. Neuměl jsem si představit, že spolu budeme stavět, nebo rekonstruovat dům někde na vesnici, starat se o zahradu a ještě tam nakonec mít dva koně. Jsem kluk z paneláku a život v bytě a městě, bez starostí a práce, mi vyhovuje. Ale říct jsem jí to nedokázal. Neměli jsme stejnou představu budoucnosti. Přesto mi teď strašně chybí a chtěl bych ji ve svém životě mít.

Pevně svírám volant, mám pocit, že nemůžu dýchat, trochu se mi točí hlava a svírá žaludek. Poslední měsíce mě tenhle pocit často doprovází. Někdy už nemůžu jet dál. Mám chuť bouchat vší silou do volantu, řvát nahlas nebo nahlas brečet. Většinou musím zastavit, vystoupit z auta, trochu se projít, zhluboka dýchat a občas i do něčeho praštit.

Celé to začalo na začátku října.

Lindu jsem miloval. Popravdě ji nejspíš miluju

pořád. Často se mi po ní stýskalo, celý náš vztah jsem bojoval s tím, že ji chci mít u sebe, usínat i se probouzet vedle ní. Dnes nechápu, proč jsem jí to nikdy nedokázal říct. Kdykoliv se mě zeptala, jestli s ní chci být, jestli spolu budeme žít, zahrál jsem to do autu. Bál jsem se toho definitivního rozhodnutí. Co když nám to nebude klapat? Co když pro ni nebudu dost dobrý? Na podzim se tyto pocity extrémně vystupňovaly. Nedokázal jsem myslet na nic jiného, než že náš vztah nemá budoucnost. Nikdy spolu nebudeme žít. Mně bude padesát a nechci zůstat sám. Chci mít vedle sebe někoho, s kým budu snídat, večeřet, sportovat, dívat se na televizi a jezdit na víkendy. S Lindou už to nebude. Ale odejít od ní, to jsem nedokázal. Náš vztah mě začal natolik trápit, že jsem upadl do deprese, ležel celé dny v posteli a nebyl schopný vstát. Nebavila mě práce, nedokázal jsem se na nic soustředit. Nakonec jsem dospěl k jasnému závěru, že musím udělat radikální řez. V soukromém i pracovním životě.

Z úvah mě vytrhne telefon. Na displeji se rozzáří nápis Myška. Usměju se. Moje malá Myška. Je tak milá a hodná. Pořád se na mě usmívá, tulí se ke mně, objímá mě, líbá. Hrozně jsem si přál takovou holku. Je úplně jiná než Linda. Linda je dračice, oheň, valící se vlak. Je to s ní jako na horské dráze, spousta emocí, energie, ani chvilku se člověk nenudí. Ale nikdy jsem neměl pocit, že je opravdu moje. Že o mě stoprocentně stojí, chce se mnou trávit všechen

volný čas, být pořád. Myška je tichá voda, klidný přístav, s ní je svět pomalejší, tišší, měkčí, lehčí a bezpečnější. Chce se mnou být, kdykoliv chci já. Na nic se nevyptává, po ničem nepátrá. Je to úžasně osvobozující. Je nenáročná, každý by asi chtěl spíš Myšku. Ale já si nedokážu mezi nimi vybrat. Jeden den mám jasno v tom, že chci Lindu, ale když se pro ni rozhodnu, začnu mít panické stavy z toho, že bych přišel o Myšku. Vím, že musím Lindu nechat jít a soustředit se na nový život, co si chci vybudovat. Je to ale hrozně těžké. Nezvládám to.

„Ahoooj, Myško moje nejsladší," začnu mile, rád, že slyším někoho, kdo je na mé straně.
„Znáš nějakou Lindu?"
„Noo, to je moje bývalá," odpovím a cítím, jak mým tělem prostupuje panika a vlhnou mi ruce držící volant. Co to znamená? Co ví o Lindě?
„Neříkal jsi, že jste se rozešli už po Novém roce?" zeptá se smutně.
„Ano, někdy na konci ledna. Už to nešlo dál," zalžu snad už posté. Už těm svým lžím začínám sám věřit.
„A proč jí teda píšeš milostné dopisy?" odhalí hlavní důvod telefonátu. Strnu a rychle přemýšlím, jak zareagovat. Jak se o tom dopise dozvěděla?
„Jaké milostné dopisy? To jsem jí napsal naposled před pěti lety, možná nějaký email, ale přímo milostný bych tomu neříkal," řeknu první, co mě tak rychle napadne.
„Ahaaa, ona mi teď jeden poslala na messenger. Ale

je pravda, že tam není žádné datum. Tvrdí ovšem, že jsi jí ho dal v pondělí ke koním," pokračuje a já už v jejím hlase slyším, že pochybuje, že mi začíná věřit. To zvládnu!

„Ona je fakt šílená. Nedá mi pokoj. Pořád mě pronásleduje, píše mi, volá mi, chce, abych se vrátil. Ale tohle už přehnala. Asi ti poslala nějaký starý dopis, co jsem jí kdysi dal. Přiznám se, že jsem do ní byl opravdu zamilovaný, ale to je pryč, teď jsi jenom ty a nikdo jiný," vymyslím další fantastickou lež a jsem na sebe pyšný. Uff, zachránil jsem to.

„To je teda fakt ubožačka. Já jí napsala, že je mi s tebou dobře a že mě její udavačské zprávy vůbec nezajímají. A taky jsem ji hned zablokovala, aby mi už nemohla dál psát. Ale viděla jsem, že ty ji pořád sleduješ na Instagramu. Měl bys ji taky zablokovat," poradí mi. To se mi moc nechce, potřebuju Lindu sledovat, co dělá, jak se má, jestli nemá už někoho jiného.

„Já ani nevím, jak se to dělá," namítnu.

„Já ti to ukážu. Zablokujeme ji spolu. Snad už ti dá pokoj. A víš co, dáme si na Instagram nějaký krásný videa z našeho víkendu, co říkáš? Já ji zase odblokuju, ať se může podívat a snad konečně pochopí, že jsi se mnou a ona už nemá šanci," navrhne a já v tom okamžiku chci jediné: ať se mnou zůstane, ať je se mnou šťastná a oba na tu pitomou Lindu zapomeneme.

„Dobře, vyfotíme se, natočíme, co budeš chtít. Ať se na to podívá. Aspoň pochopí, že je nám spolu dobře

a nemá smysl ti posílat nějaké nesmysly. Nejsi tak hloupá, abys jim věřila. Jsem rád, že tě mám, že stojíš na mé straně," vyznám se jí a v tu chvíli to tak i cítím. Opravdu si vážím toho, že mě má ráda natolik, že o mně nepochybuje, nevěří ničemu, co jí někdo jiný říká. Nic neověřuje, nezpochybňuje. Je skvělá.
„Já budu vždycky stát na tvé straně, lásko. Od toho partneři jsou. Na mě se můžeš spolehnout. Vím, že na vztahu je potřeba pracovat a že budeme muset překonat nějaké větší nebo menší problémy, ale nakonec spolu všechno zvládneme, jako pár a budeme mít pevný vztah, kdy jeden druhého vždy podpoří," dodá a mě pohladí úsměv v jejím hlase. Bože, to je tak uklidňující.

Těším se na víkend s ní. Pojedeme do hor a budeme celé dny sami dva, chodit po horách a užívat si svoji přítomnost. Na Lindu už konečně zapomenu, to, co udělala, už je přes čáru, je zlá a pro mě to znamená definitivní konec. Nechce mě už ve svém životě a ani já ji nechci v tom svém. Doufám, že už ji nikdy neuvidím, ani o ní neuslyším.

Jenomže je tu ještě Denisa. Poznal jsem ji dřív než Myšku. Je milejší a hodnější než Linda, klidnější, vstřícnější, skoro jako Myška, ale ne tak naivní. Nevěří mi, už na mě několikrát udeřila s otázkami a měl jsem co dělat, abych ji přesvědčil, že je v mém životě jediná, kterou chci. Musel jsem jí o Lindě něco

napovídat, ale vypadá to, že mi nedůvěřuje a odtahuje se. Netuším, jak jí vysvětlím, že budu celý víkend pryč a ani se jí nebudu moct ozývat. Musím vymyslet něco věrohodného. Teď, když jsem přišel o Lindu, nechci přijít ještě o Denisu. Mohl by mi pomoct Richard. Okamžitě sáhnu po telefonu a najdu v kontaktech číslo na svého nejspíš nejlepšího kamaráda.

„Ahoj," zvedne to po jednom zazvonění.
„Ahoj, máš chvilku? Potřebuju s tebou něco osobního probrat," řeknu a ve svém hlase slyším zoufalství, které neunikne ani Richardovi.
„Jasně, kamaráde, jsem tu pro tebe. Nějaké problémy? Se kterou z nich?" ujistí mě o své podpoře.
„Linda. Dnes jsem jí řekl, že chci zůstat s Kristýnou a víš, co udělala?" zeptám se, i když je mi jasné, že tohle by neuhodl ani jasnovidec.
„Strašně se naštvala a vynadala ti do debilů?" hádá kámoš.
„No to taky, použila všechna sprostá slova, co zná a ona jich zná hodně, to víš. Ale to bych zvládl. Jenomže ona poslala ten dopis, co jsem jí napsal a odvezl ke koním, Kristýně," vylíčím mu události dnešního rána.
„Poslala Kristýně? Jak o ní ví? A co na to Kristýna?" šokovaně pokládá otázku za otázkou.
„Já jí o ní řekl. To byla chyba, ale nechtěl jsem před ní mít tajnosti, když jsem si myslel, že budeme zase

spolu. Kristy je v pohodě, přesvědčil jsem ji, že je to starý dopis a že mě Linda chce dostat nazpátek. Je to vyžehlený, v pátek spolu odjíždíme na hory na celý víkend," odpovím.
„Řekl jsi jí i o Denise? To snad není možné, já jsem ti říkal, ať už Lindu necháš být, je to pryč, prostě jste to přechodili. Musíš to hodit za hlavu a začít znovu. S Kristýnou, nebo Denisou. To už by ses měl taky rozhodnout, než se o sobě navzájem dozví," radí mi a mně je jasné, že tohle rozhodnutí mě ještě čeká. Linda je z kola ven, ale s kým mi bude líp? Denisa, nebo Kristýna? Rozhodnu se po víkendu.
„O Denise vůbec neví, myslí si, že jsem náhodou potkal Kristýnu v posilovně a zamiloval se. Nic netuší. Ale já ti, kamaráde, volal hlavně kvůli Denise. Potřebuju alibi na víkend. Aby se nedozvěděla nic ona, ani tvoje Maru. Musíš před ní říkat, že jsem s kamarády na kolech v horách, kde není signál. Prosím," dodám ještě na konec.
„Mně se nechce Maru lhát, ale ona by to Denise nejspíš řekla, jsou dobré kamarádky. Co bych pro tebe neudělal! Dej se už ale do pořádku, začíná v tom být chaos a je to dlouhodobě neudržitelné. Vidíš, jak to skončilo s Lindou. Hůř to už snad ani dopadnout nemohlo," slíbí mi Richard pomoc a po rozloučení zavěsí.

Ale mohlo. Denisa by se mohla dozvědět o Lindě či Kristýně a Kristýna o Denise. To už bych patrně nevysvětlil.

Položím telefon, opřu se pohodlně o opěradlo židle a přemýšlím. Chudák Daniel. To je snad to nejhorší, co se může stát, když se váš bývalý nechce smířit s rozchodem. Ta Linda bude určitě hrozná kráva. Namyšlená, zlá, myslí si, že dostane vždycky, co chce. Půl roku po rozchodu ho ještě pořád sleduje a nedá mu pokoj. Nejspíš úplně toxická ženská. Není jí ani trapné si najít jeho novou lásku a poslat jí starý milostný dopis. I když takový dopis bych chtěla dostat taky. Čiší z něj tolik lásky a oddanosti. Trochu to bolí, když si představím, že někoho přede mnou tak silně miloval.

Neodolám, znovu otevřu messenger a čtu si už asi po sté ten dopis. *Jsi pro mě ta pravá do konce života. Nikdy jsem nikoho tak nemiloval.* Něco takového umí napsat jenom Daniel. Ještě jsem nepotkala muže jako on. Citlivý, něžný, přímý, upřímný, komunikativní. Můžu s ním mluvit o čemkoliv, dokáže se mi svěřovat i se svými pocity. Je mi s ním krásně a chci, aby to tak zůstalo. Po tom, co jsem si prožila s Alešem, už chci klidnou, upřímnou lásku do konce života. Myslím, že Daniel bude ten pravý. Musím se pouze snažit, pomoct mu se dostat z problémů, které teď má. Ukážu mu, že já jsem jiná než jeho ex. Žádná hysterka, co dělá scény. Jsem dospělá, vím, že za lásku se musí bojovat a vztah je dřina. Když budu hodná a milá, opravdu milující a

trpělivá, zjistí, že je mu se mnou dobře a zapomene na ni. A zůstane se mnou. Navždy.

Kdykoliv si vzpomenu na svého expřítele, vážím si Daniela o to víc. Byli jsme spolu osm let. Ze začátku to bylo krásné, ale postupně jsme se odcizovali. Aleš neuměl komunikovat, nedokázal mi nikdy říct, co cítí, co by chtěl, co se mu nelíbí. Když ho něco trápilo, uzavřel se do sebe a nekomunikoval, maximálně něco naznačil nenápadnou poznámkou, které jsem vůbec nerozuměla. Někdy to bylo k nevydržení. Bylo tak těžké s ním cokoliv probrat otevřeně, že jsem se naučila věci pouze naznačovat, naťukávat, kroužit kolem nich, aby se nevyděsil a nestáhl se do sebe. Konečná přišla s mojí touhou po dítěti. Odmítal o tom mluvit.
„Proč dítě? Ani jsme ještě nezařídili byt, chceme cestovat a peněz taky nemáme nazbyt. Ty moc nevyděláváš a na krku máme hypotéku. Já se na dítě necítím," řekne mi jednou večer, když nenápadně nadhodím, že už je čas na rodinu.
„A kdy se budeš cítit? Vždyť ti je přes čtyřicet, já už mám taky na dítě nejvyšší čas, tak proč to odkládat? Bydlet máme kde, finančně to zvládneme a cestovat můžeme i s dítětem," nastíním mu svoji představu.
„Já se o tom teď nechci bavit, jsem strašně unavený z práce. Jdu spát, probereme to jindy," řekne a otočí se v posteli ke mně zády.

Jindy už jsme to neprobrali. Na začátku března jsem

potkala Daniela a o dítě s Alešem i o něho samotného jsem ztratila zájem. Po čtrnácti dnech s novou láskou jsem se s Alešem rozešla.
„Chtěla bych, aby ses odstěhoval. Náš vztah stagnuje a nikam to nespěje. Já už chci rodinu, udělat další krok a ty jsi ustrnul někde v pětadvaceti. Nemá smysl to prodlužovat," oznámím mu v sobotu ráno. Chci to s ním skončit co nejdřív, nemám zájem mít paralelní vztah.
„To mi říkáš jen tak? Kam se mám odstěhovat? Ty někoho máš?" zeptá se, ale nevypadá, že by byl nějak překvapený nebo se ho to dotklo.
„Třeba k Michalovi, ten má volný pokoj a jste kamarádi od školy, ten tě určitě na pár týdnů rád ubytuje. Stejně s ním trávíš víc času než se mnou," neodpustím si malé rýpnutí. „A ano, někoho jsem potkala. Nicméně to není důvod, proč se rozcházíme. Důvod je to, že každý chceme od budoucnosti něco jiného."
„A ty si myslíš, že ten nový ti to dá," usměje se posměšně Aleš.
„To nevím, ale určitě je tam větší šance než s tebou," uzavřu rozhovor a odejdu z kuchyně do koupelny. Už z koupelny na něj křiknu: „Čím dřív se odstěhuješ, tím líp."

Odstěhoval se už druhý den. Mně se ulevilo, těch čtrnáct dní předstírání bylo náročných. Teď už jsem mohla být otevřeně s Danielem, nemusela jsem nic skrývat. Mohla jsem se pochlubit kamarádkám

novým přítelem a konečně ho i ukázat na Instagramu. Tehdy jsem seděla na gauči a nemohla se dočkat, až Daniel zavolá a já mu řeknu tu skvělou zprávu.

Teď bych se měla nalíčit, něco malého sníst a běžet do práce. Nesmím přijít pozdě, šéfová nesnáší, když se zpozdím, nezajímá ji žádná omluva. Vyskočím ze židle, a ačkoliv bych nejraději zůstala doma, přinutím se jít do koupelny a dát se do pořádku. Za dvacet minut už sedím v autě a mířím přes půl Prahy do firmy, ve které pracuji přes deset let. Z recepční jsem se po sedmi letech vypracovala na pomocnou účetní. Pomáhám s párováním faktur, zasíláním upomínek či účtováním dokladů. Moc mě to nebaví, ale nenapadá mě, co jiného bych mohla dělat. Lepší než být na recepci a dělat všem služku.

Popojíždím v zácpě a myšlenky mi zase odplují k Danielovi. Byla to láska na první pohled. Byla jsem už hodně nešťastná ve vztahu s Alešem, neustále v duchu probírala pro a proti, zůstat či nezůstat. Nechtěla jsem zahodit osmiletý vztah, bála jsem se, že nikoho dlouho nepotkám a pak už bude pozdě na rodinu. Začala jsem chodit s kamarádkami na kafe, do posilovny, na koncerty, Aleše jsem pomalu ze svého života vypouštěla.
„Nechceš se mnou dnes zajít do posilovny?" přišel k mému stolu v práci jeden z kolegů, se kterým občas čistě přátelsky někam vyrazím. „Někoho bych ti

představil."
„Ráda zajdu, stejně nemám program na večer a v posilce jsem už dva dny nebyla. A koho mi to chceš představit?" zvědavě se zeptám. Aby to zase nebyl nějaký úplně nemožný chlap, který zoufale hledá ženskou na sex. To nepotřebuju.
„Jednoho fajn kamaráda, velký sportovec, je rozvedený, zajištěný a rád by někoho potkal pro život. Ukončil teď dlouholetý vztah, který nedával smysl," vysvětlí mi a okamžitě mě naláká. Sportovec, zajištěný, hledá někoho pro život. Jsem zvědavá.
„Má děti?" ještě si raději ověřím.
„Má syna, je už ale velký, už bude končit střední školu. Trávil s ním hodně času, ale syn už chce být víc s přítelkyní než s ním, tak by rád potkal někoho na lyže, na výlety do hor, do sauny a na běhání. To by se ti mohlo líbit, ty taky hodně sportuješ," dodá. „Určitě ho ráda poznám," usměju se a v duchu si říkám, panebože, ať je hezký, sympatický, něco pro mě.

Po práci se s Vítkem sbalíme a jedeme do posilovny. Po cestě mi ještě o Danielovi, jak se jeho kamarád jmenuje, řekne další informace. Spolehlivý chlap, který ví, co chce, měl smůlu na ženský, manželka ho obrala o majetek a utekla mu s milencem, další vztah měl takový bouřlivý se strašnou fúrií, která ho spíš využívala, než milovala. Zasloužil by si někoho milého a hodného. Jako jsem já.

Daniel by nás měl čekat před budovou, nakonec má ale patnáct minut zpoždění. Prý stál v zácpě. Jakmile vystoupí z auta a vykročí k nám, vím, že tohle je přesně můj typ. Vysoký, štíhlý, vysportované tělo. Usmívá se na nás, a když se naše oči střetnou, zajiskří to tak, že mi začne bušit srdce. Panebože, to je on.
„Nazdar kamaráde!" pozdraví mého kolegu a podají si ruce.
„Nazdárek! Tohle je Kristýna, moje kolegyně, o které jsem ti vyprávěl," řekne Vítek a ukáže na mě. Daniel se na mě široce usměje a podá mi ruku se slovy: „Já jsem Daniel, moc rád tě poznávám. Vítek mi o tobě říkal samé hezké věci, už jsem se nemohl dočkat, až tě poznám." Usmívám se, dívám se mu do očí, on se dívá do mých a já si říkám, ano, takhle vypadá láska na první pohled.

Všichni tři jsme si zacvičili a po cvičení zašli ještě na skleničku do blízké restaurace. Vítek naštěstí vycítil, že by nás měl nechat o samotě a po půl hodině se vypařil. Zůstali jsme sami a byly to nejkrásnější tři hodiny za poslední rok. Povídali jsme si a měla jsem pocit, že ho znám léta. Mohli jsme nakousnout jakékoliv téma, o všem uměl otevřeně mluvit. Při loučení mě políbil, něžně, ale dlouze, a moje tělo reagovalo tak, jak už dlouho ne. Když se zeptal: „Nezajdeme ke mně na skleničku?", nepřemýšlela jsem ani chvilku a řekla: „Ano." A rozhodně jsem nelitovala. Bylo to nádherné milování, něžné, plné

dotyků. Zůstala jsem u něj do rána, celou noc byl přitulený ke mně, objímal mě a nechtěl pustit. Panebože, přesně takového chlapa jsem si vysnila!

Připravil mi snídani a potom mě odvezl domů, abych se mohla převléct. Dohodli jsme se, že se co nejdřív uvidíme. Doma jsem vylezla ze sprchy a na telefonu mě čekala zpráva na messengeru: *Moc jsem si to s tebou užil. Takhle skvěle jsem se už dlouho necítil. Nemůžu se dočkat, až tě zase políbím.* To je tak úžasný chlap, říkala jsem si tehdy. A to jsem netušila, jak skvělý ještě bude.

Ty čtyři měsíce od března do konce června byly krásné. Nová, začínající láska je vždycky krásná, i když bych lhala, kdybych tvrdila, že ta naše byla bez problémů. Chodili jsem spolu na procházky, trávili čas u něj i u mě v bytě, ale Daniel občas na pár dní zmizel a nereagoval ani na zprávy. Volala jsem mu každý večer, abychom si popovídali, chtěla jsem, aby cítil, že o něj mám zájem. Občas ale telefon nezvedl a ozval se až na druhý den. Trochu mě to trápilo, ale nechtěla jsem se ho na nic vyptávat. Nejvíc mě ale trápilo, že mě nechtěl brát s sebou na závody. V dubnu letěl na pět dní na Krétu, moc jsem chtěla s ním, ale řekl mi, že už má vše zamluvené a pro mě už by nebylo místo. Doma jsem to obrečela, naštěstí mi slíbil, že další závody už s ním můžu jezdit. Zatím jsem nebyla nikde, vždycky měl už zamluvený pokoj s kamarády a pro mě nebylo místo. Ale posílal mi

odevšad fotky, volal mi každý večer a psal *Dobré ráno, moje sladká Myško*, takže o mě asi stojí.

Zaparkuju před firmou a ještě chvilku sedím v autě. Mám plnou hlavu dopisu, Daniela a toho, co nás spolu čeká. Moc se těším na víkend, bude to náš první delší výlet, sami dva na tři dny v horách. A hlavně! Konečně ho budu moct natočit, vyfotit se s ním a označit ho na Instagramu. Chci, aby všichni věděli, že jsme spolu. Že mám skvělého přítele a sluší nám to.

Konečně ho můžu ukázat celému světu!

Den po zprávě od Denisy jedeme s Annou zase na závody. Jezdím teď každý druhý týden, kluci skvěle fungují a mě to moc baví. Navíc si u toho užiju i kamarádky, které mi dělají ošky. Vždycky jsem si říkala, že až se s Danielem rozejdeme (protože jsem asi celou dobu, od začátku našeho vztahu, věděla, že k tomu jednou dojde, jenom jsem si myslela, že to zvládneme důstojně a přátelsky), bude mi nejvíc chybět jako opora na závodech. Jeho klid, vždy dobrá optimistická nálada, maximální podpora. Ale je to úplně jinak. S holkama jsem klidnější, víc si povídáme, já cítím větší pohodu a závody si užívám. Je to zvláštní, jak se člověk něčeho bojí natolik, že ho to až paralyzuje, a když situace nastane, nic z jeho katastrofických představ se nevyplní. Tolik jsem se bála života bez Daniela, tolik jsem si ho idealizovala, abych nakonec zjistila, že život bez něj je mnohem zábavnější, klidnější a plnější.

Tentokráte se účastním závodů v Chuchli a jejich průběh je natolik turbulentní, že úplně zapomenu na Daniela, Denisu i Pipku. O zábavu se postará především Vilík, který, ač je na slunci přes třicet stupňů a všichni umíráme vedrem, má energie na rozdávání. Hodně se po srážce na opracovišti před dvěma lety bojí koní, a tak musím nejen startovat vždy poslední, aby na opracovišti už nikdo nebyl, ale také před parkurem opracovávat na louce. To

naštěstí v Chuchli není problém, louka je tam velká. Problém ale je, že Vilda má hodně zlobivou náladu a neustále vyhazuje, poskakuje a nejsem schopná s ním pořádně pracovat. Když se chci přesunout na skákání na opracoviště, je natolik rozjetý, že se s ním nedá skákat. Trenérka tedy rozhodne jít do parkuru bez toho, aniž bychom skočili jediný skok. Musím přiznat, že jsem se dost bála, přece jen skákat parkur na výšce 120 centimetrů bez opracování je dost riskantní. A taky bylo, Vilík byl jak utržený z řetězu. Letěl jak šílený, vyhazoval za každým skokem, já jsem se modlila, abychom oba dojeli do cíle a trenérka umírala strachy, aby se mi něco nestalo. Vilík je ale profík, a i když parkur připomínal spíš rodeo, neshodil jediný skok. Stačilo to na páté místo, a tak jsme měly s Aničkou večer co oslavovat.

I Rocky skákal skvěle a víkend v Chuchli stál za to. Na Denisu a její příběh jsem si vzpomněla až v neděli večer v posteli. Znovu přemýšlím, jestli vůbec chci tento příběh ještě rozvíjet. Nebylo by lepší to už nechat být, žít si dál bez informací o něm, nezkoumat minulost, nechtít vědět, co se dělo, proč náš vztah skončil tak, jak skončil? Říkám si, že to nic nezmění na tom, že náš vztah dopadl tím nejhorším způsobem a mohl za to jedině on. Ale moje vrozená zvědavost, touha najít pro všechno nějaké vysvětlení a možná i profesionální deformace mi nedovolí to nechat plavat. Chci vědět, co se dělo, co ty poslední měsíce dělal, a abych řekla pravdu, i co o mně říkal.

Ještě v neděli večer napíšu Denise zprávu:

Dobrý večer, Deniso, neměla byste čas se v týdnu potkat na kafi? Že bychom si trochu popovídaly. Pokud to pro vás zbytečně neotevře staré rány.

Odepíše okamžitě:

Moc ráda. Už jsem to přebolela, nemám problém o něm mluvit. Máte čas hned zítra? Já mám večer volno, tak můžu někam na hodinku dvě zajít.

Zítra můžu, co takhle v 6 na Chodově v té nové kavárně? Poslala bych vám adresu.

Dobře, platí. Těším se!

Já taky, moc!

Celý den jsem trochu nervózní. Není to blbost se v tom rýpat? Přemýšlím dokonce, že schůzku zruším, všechno hodím za hlavu a už se svým ex a naším zbabraným vztahem nebudu nikdy zabývat. Nakonec se vzmužím, obleču se, nalíčím a vyrazím na Chodov. Vstoupím do kavárny a od jednoho stolku na mě zamává Denisa. Usměju se a zamířím k ní. Zvedne se a podá mi ruku: „Ahoj, já jsem Denisa."
„Ahoj, Linda," odpovím a stisknu jí ruku. Denisa je vyšší než já, štíhlá, je vidět, že svoje tělo trápí ve

fitku. Hned si pomyslím, že se Daniel zaměřil na to, co jsem já nechtěla: chodit do fitka. Očividně potřeboval partnerku i tam. Anebo dnes všechny třicetileté single holky chodí do fitka? Denisa je každopádně moc krásná ženská, určitě bych jí neříkala „holka" jako Pipce. Hnědé vlasy po ramena, hnědé oči ve tvaru mandlí a krásný upřímný úsměv. V duchu si říkám, že jsem ráda, že Danielovo výběrové řízení vyhrála Pipka, Denisy by bylo pro takového šaška škoda. Na druhou stranu mě napadne, co to o něm vypovídá. Mohl mě nahradit hezkou chytrou ženskou a on zvolí šedou myšku. Nejspíš už opravdu potřeboval hlavně klid a bezpečí a rozhodl se si vybrat někoho méně atraktivního a chytrého, aby tím získal jistotu, že s ním zůstane.

„Moc ráda tě poznávám, i když ty okolnosti jsou trošku nestandardní," začnu náš rozhovor.
„Ty jsou hodně nestandardní, ale to nevadí, taky jsem ráda, že jsme se setkaly. Mě hodně trápilo to „tajemství", které obklopovalo Daniela, a i když už je to všechno za mnou, zajímá mě, jak to ve skutečnosti bylo," odpoví Denisa.
„Já jsem tu ze stejného důvodu. Daniel je už minulost, ale jsem hrozně zvědavá, co se tehdy dělo a taky se přiznám, že mě i zajímá, za koho mě chtěl vyměnit," řeknu a sednu si na volnou židli. Během pár minut si od mladého číšníka objednáme kávu s vodou a já i malý dezert, a zatímco čekáme na objednávku, Denisa začne vyprávět.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Osudová*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.